

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

AVENTURI
— LA —
HAM HOTEL

Marley
cel murdar

Text de Shelley Swanson Sateren
Ilustrații de Deborah Melmon

Aventuri la Ham Hotel
Marley cel murdar
Shelley Swanson Sateren

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acsente

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Roxana Aneculăesei
Corector: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SWANSON, SATEREN SHELLEY

Aventuri la Ham Hotel. Marley cel murdar /
Shelley Swanson Sateren;

trad.: Mirella Acsente –
București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3587-7

I. Swanson Sateren, Shelley
II. Acsente, Mirella (trad.)

82-93-34=135.1
778.534.6

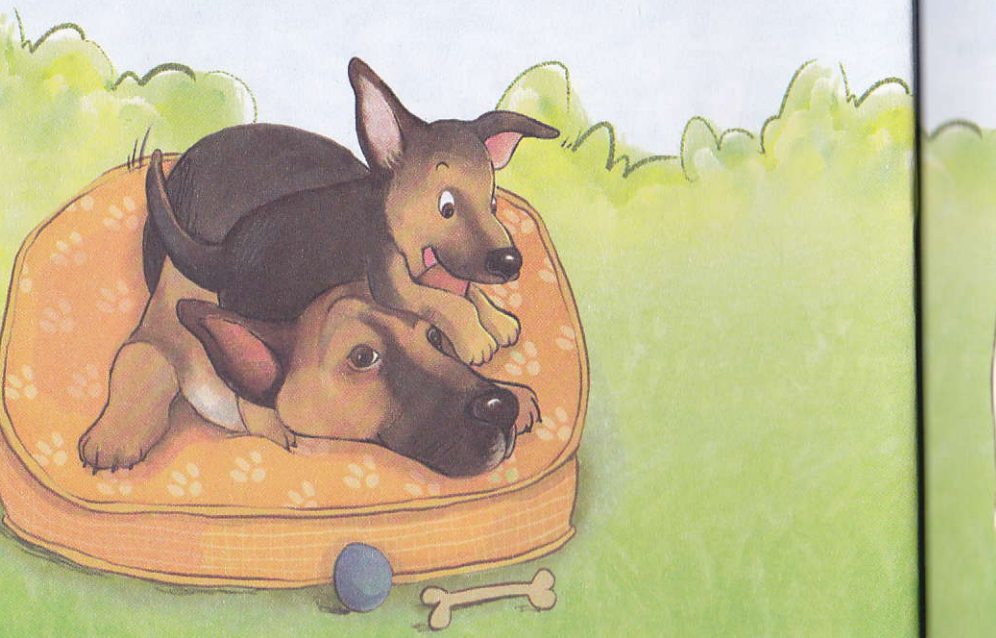
Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

CUPRINS

Capitolul 1	
Ceva chiar pute	7
Capitolul 2	
Prins de doamna Snoot	19
Capitolul 3	
Turtit ca un frisbee	29
Capitolul 4	
Ești un băiat neobrăzat!	38
Capitolul 5	
Câine-de-oțel	47
Capitolul 6	
E ceva putred la mijloc	57
Capitolul 7	
Gata de un leșin pe bune	63
Capitolul 8	
Dansul câțelului fericit	68

Ceva chiar pute

Eu sunt Alfie Wolfe și există ceva ce urăsc foarte tare: baia.

Aproape în fiecare seară, mama îmi spune:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Alfie, te rog, du-te să faci baie! Spală-te bine cu săpun pe picioarele alea murdare înainte să leșin din cauza mirosului!

Problema e că mama spune asta exact în momentul în care fac ceva

foarte important. De exemplu, când le dau câte o gustare înainte de culcare căteilor din hotelul nostru.

De cele mai multe ori, reușesc să scap de baie fără ca mama să observe.

Dar povestea asta nu e despre picioarele mele urât mirositoare. Mă rog, nu complet. E despre un cățel care miroase urât și pe care îl cheamă Marley. Un labrador retriever, ca să fiu mai exact. Un labrador auriu, ca să fiu și mai exact.

Marley adora să se tăvălească în tot felul de chestii urât mirositoare, ca de pildă pește. Cu cât erau mai puturoase, cu atât mai bine.

Din punctul meu de vedere, asta nu era o problemă. Dar exista totuși una: cât stătea la Ham Hotel,

stăpâna lui, doamna Snoot, nu voia să-l lase să se joace afară. Toți câinii ar trebui să se joace afară. Asta era o chestie complet aiurea. Niciodată nu mi-a fost mai milă de un câine.

Marley a venit la Ham Hotel luna trecută, într-o dimineață. Se întâmpla în toiu verii, deci era supercald.

Înainte să sosească, stăteam pe jos în bucătărie cu Alfreeda, sora mea geamăna, și ne mâncam cerealele. Asta e o chestie perfect normală la noi în casă.

Vedeți voi, mama noastră scria o altă carte despre câini. Ca de obicei, masa și scaunele din bucătărie erau pline cu hârtiile și cărțile ei. Ea stătea la masă și scria la calculatorul ei.

Noi ne înfulecam cerealele din boluri pentru căței. (Nu vă faceți griji, folosim *totuși* linguri.) Și asta e o chestie normală în casa noastră. Toate castroanele obișnuite erau murdare, puse unele peste altele în chiuvetă.

Noi avem mai multe boluri pentru căței decât castroane obișnuite. De ce? Pentru că, în orice magazin, mama este interesată de un singur raion – raionul pentru căței.

În timp ce mânca, Alfreeda citea un formular de cazare la Ham Hotel. Am citit și eu peste umărul ei. Erau informații despre Marley, scrise de stăpâna lui, doamna Snoot.

Marley cel murdar

*Dragi angajați de la Ham Hotel,
Ca un adevărat labrador retriever,
băiețelul meu scump, Marley, adoră să i
se arunce bețe, mingi și discuri frisbee pe
care să le prindă. Și tot ca un adevărat
labrador, aleargă foarte repede, așa că îi
place foarte mult să zburde pe-afară.*

*Ar sta afară în aer toată ziua, dacă
l-aș lăsa. Dar nu pot să fac asta acum, că
suntem în august. Se încălzește prea tare,
se murdărește și transpiră. Pur și simplu,
nu suport un câine care pute.*

*Prin urmare, vreau să îl țin pe
Marley în padocul lui cât sunt plecată.
Poate să iasă afară puțin, cât să-și facă
nevoile, dar nu are voie să alerge.*

*Mă aștept ca dragul meu Marley să
mi miroasă la fel de plăcut ca un trandafir
când mă voi întoarce din călătoria mea,
peste două zile. Mulțumesc.*

*Cu o adulmecare prietenească,
doamna Snoot*

—Ce? Marley nu poate să se joace deloc afară? a zis Alfreeda după ce a terminat de citit.

—O să înnebunească de plictiseală! am strigat. E ceva putred la mijloc.

—Hm? a făcut mama. Alfie, ai zis că pute ceva?

Și-a ridicat privirea din calculator și a adulmecat în aer.

—Ceva chiar pute îngrozitor aici, a spus ea. Ce e?

S-a ridicat și a început să se plimbe prin bucătărie. Mai întâi s-a îndreptat spre grămada de vase murdare din chiuvetă.

Apoi s-a dus spre coșul de gunoi care era plin.

A deschis frigiderul și a adulmecat și acolo, după care l-a închis și a oftat.

—Toată casa asta miroase urât, a spus ea. Trebuie să facem o curățenie zdravănă aici. Dar nu pot să mă ocup de asta acum. Am un termen de predare a cărții și un hotel plin de căței de care trebuie să am grijă. Iar tatăl vostru iar e plecat.

De data asta, tata plecase pentru două săptămâni. Era într-o altă călătorie în nord, pentru a studia lupii.

—Dar de unde vine mirosul ăla oribil? a întrebat mama.

S-a învârtit iar prin bucătărie, adulmecând prin colțuri.

Deodată, Alfreeda a strigat:

—De aici! Ce scârbos!

Ținea tenișii mei în sus, cu vârful degetelor. Apoi, iute ca fulgerul,

a deschis ușa

din spate și
mi-a aruncat
afară tenișii.

S-a cutremurat.

– Bleah,
ăia puțeau.

Groznic! Nici
nu-mi vine să
cred că i-am atins.

– Alfie, a spus
mama cu o voce hotărâtă. *Trebuie să
începi să porți șosete cu tenișii. Și
trebuie să te speli mai bine pe picioare.*

– OK, am mormăit.

Mama s-a așezat din nou la
calculator. Două secunde mai târziu,
a adormit din nou.

– Tot mai simt mirosul, a spus.

– Și eu îl simt, a zis Alfreeda.

Mama s-a ridicat în picioare și a
venit spre mine.

– Șezi, Alfie! mi-a ordonat.

M-am așezat.

– Ridică, Alfie! a spus.

Am ridicat piciorul. Știam
exercițiul. Când venea vorba despre
momentul de mirosire a picioarelor,
mama mă dresase ca pe un câțel care
participa la concursuri.

Mi-a adormecat degetele de la
picioare și aproape instantaneu și-a
acoperit nasul cu mâna.

– Alfie! a strigat cu mâna la gură.
Pentru numele lui Dumnezeu! Ai
făcut baie aseară? Te-ai *atins* măcar